

Sygn. akt IX Ka 240/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia SO Marzena Polak

Protokolant: st. sekr. sądowy Michał Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2020 roku

sprawy **L. K. obwinionej z art. 94 § 1 kw**

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w W. (...)

z dnia 12 lutego 2020 roku, sygn. akt(...)

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w W. (...)) na rzecz adwokat M. G. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obwinioną od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 240/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w W. (...) z dnia 12 lutego 2020 r. o sygn. akt (...)

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia

Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzuty zmierzające do wykazania, że w wyniku dokonania nieprawidłowej oceny dowodów, sąd meriti niesłusznie przyjął, że zachodziły wystarczające podstawy do stwierdzenia, że obwiniona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Skarżący bezpodstawnie twierdził, że wydany wobec obwinionej wyrok skazujący nie mógł się ostać.</p> <p>Dążąc do podważenia stanowiska sądu meriti, który przyjął za podstawę zaskarżonego orzeczenia zeznania I. M. oraz jej męża A. M., skarżący wskazywał na to, że byli oni skonfliktowani z obwinioną, a także utrzymywali dobre relacje z byłym partnerem obwinionej, z którym ona pozostawała w sporze i sugerował, że zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia z art. 94 kw przez I. M. oraz złożone przez nią i męża w ślad za nim, obciążające obwinioną, zeznania wpisywały się w ciąg wrogich jej działań podejmowanych przez nich. Nie można jednak było zgodzić się z nim, że sąd I instancji w sposób nieuprawniony przyjął, że złożone przez w/w</p>		

świadców w przedmiotowej sprawie zeznania stanowiły miarodajną podstawę do przesądzenia w sposób pewny, konieczny do przełamania domniemania niewinności przysługującego obwinionej, że dopuściła się ona zarzucanego jej wykroczenia.

To, że osoby, od których pochodziły obciążające obwinioną zeznania pozostawały z nią w konflikcie nie uzasadniało bynajmniej przyjęcia, że uznając je za pełnowartościowy materiał dowodowy sąd orzekający naruszył zasady swobodnej oceny dowodów. Skarżący błędnie uważał, że okoliczność ta wykluczała z góry możliwość przyznania waloru wiarygodności ich słowom. W świetle obowiązujących w procesie karnym zasad oceny dowodów to, że świadkowie i obwiniony są skonfliktowani nie oznacza, że wykluczone jest dokonanie w sposób pewny, zgodny ze standardami oceny dowodów, ustaleń w zakresie przedmiotu postępowania, przy przyjęciu relacji takich świadków jako ich podstawy. Zakładanie z góry niewiarygodności jakichkolwiek dowodów, w tym i zeznań pochodzących od osób pozostających w konflikcie ze stroną, jest niedopuszczalne. Przymiot wiarygodności nie dotyczy wszak osoby, a konkretnych pochodzących od niej informacji. Nie odmawiając z góry przyznania waloru wiarygodności zeznaniom złożonym w przedmiotowej sprawie przez I. M. i jej męża, sąd orzekający zobligowany był zatem do poddania ich ocenie na równi z pozostałymi dowodami.

Czyniąc zadość temu obowiązkowi, pomny na to, że dla możliwości przypisania obwinionej zarzucanego jej wykroczenia nie było w istocie

ważne to, z jakiego powodu I. M. złożyła zawiadomienie i zeznania, ale to, czy wskazane w nich fakty były zgodne z rzeczywistością, sąd I instancji starannie przeanalizował całokształt zgromadzonych dowodów. Z pisemnych motywów orzeczenia wynikało, że uwadze sądu nie uszło w tym kontekście, że strony były silnie skonfliktowane, pały do siebie wzajemną niechęcią i miał tę okoliczność - jako mogącą wpływać na ukształtowanie ich relacji - na względzie oceniając wartość dowodową zeznań M..

Po dokonaniu ich analizy słusznie przyjął, że brak było podstaw do przyjęcia, że fałszywie pomówili oni obwinioną, która nie posiadała uprawnień do kierowania pojazdami, o prowadzenie w dniu 8 czerwca 2019 r. samochodu osobowego. Poza zaprzeczeniami obwinionej i zeznaniami jej partnera A. S., nic nie podważało ich twierdzeń. Obwiniona, która nie negowała tego, że w tym dniu I. M. wraz z mężem podążała za nią aż do miejscowości M., gdy wraz z partnerem udała się w podróż jego samochodem, nie wskazała na żadne konkretne dowody, czy konkretne okoliczności uzasadniające przyjęcie, że I. M. i A. M. niezgodnie z prawdą wskazali, że na odcinku od F. do M. to ona kierowała pojazdem. W sytuacji, gdy ich zeznania były szczegółowe i logiczne, a przede wszystkim znajdowały potwierdzenie w treści przedłożonego przez I. M. nagrania, sąd meriti słusznie uznał, że zasługiwały one na danie im wiary.

Skoro ze wspomnianego, przedstawiającego auto w czasie jazdy, nagrania wyraźnie wynikało, że na miejscu pasażera

siedział mężczyzna, a obwiniona potwierdziła nie tylko, że w dniu 8 czerwca 2019 r. podróżowała samochodem wraz z dziećmi i A. S., ale i to, że widziała jadących za ich samochodem M., zaś w samochodzie, poza nią i A. S., nie było wówczas innych dorosłych osób, to pomimo, że na owym nagraniu nie utrwalono momentu, gdy obwiniona wsiadała do auta od strony kierowcy we F., czy wysiadała z siedzenia kierowcy w M. i zamieniała się miejscami z A. S., słusznie zostało ono ocenione jako dowód przemawiający za przyjęciem, że spośród dwóch sprzecznych wersji wydarzeń, jakie pojawiły się w postępowaniu, to ta wyłaniająca się z zeznań I. M., a nie ta, którą prezentowała obwiniona, polegała na prawdzie. W świetle wskazań logiki i doświadczenia życiowego nie dziwiło, że I. M. nie była w stanie przedłożyć nagrania, na którym utrwalona byłaby cała trasa, którą jako kierowca pokonała obwiniona. Chociaż celowo pojechała ona za obwinioną, to w pełni zrozumiałe było, że A. M. rozpoczął nagrywanie dopiero po tym, jak zauważyli, że obwiniona zaczęła prowadzić auto, a więc dopuściła się naruszenia prawa. To, że w M. w momencie, gdy obwiniona skręciła w lewo, I. M. pojechała prosto, tłumaczyło zaś logicznie dlaczego nie utrwalono na nagraniu, jak obwiniona wysiadła z samochodu i zajęła miejsce pasażera. Rzecz jednak przede wszystkim w tym, że i nagranie, które obrazowało jedynie fragment trasy pokonanej przez samochód, którym obwiniona podróżowała w dniu 8 czerwca 2019 r. z A. S., miało istotną wartość jako dowód sprawstwa obwinionej i probierz wiarygodności relacji stron. Skoro w samochodzie nie było wówczas

nikogo dorosłego poza nią i A. S., z okoliczności utrwalonych na nagraniu logicznie wynikało, że – tak, jak mówili M., którzy utrzymywali, że we F. pojazdem zaczęła kierować obwiniona - obwiniona rzeczywiście w dniu 8 czerwca 2019 r. na pewno przez pewien czas prowadziła samochód osobowy. Już to było wystarczające do przypisania jej odpowiedzialności za wykroczenie z art. 94 kw, polegające na prowadzeniu pojazdu bez uprawnień nawet na krótkim odcinku drogi.

Na tym tle okoliczność, że I. M. zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia złożyła dopiero dwa dni po tym, jak była świadkiem naruszenia przez obwinioną przepisów ruchu drogowego, nie stwarzała wątpliwości co do tego, czy nie pomówiła ona obwinionej. Chociaż gdyby rzeczywiście I. M. miała na względzie przede wszystkim interes społeczny, spodziewać należałoby się, że już jadąc za obwinioną zawiadomi policję, to zgromadzone dowody, oceniane logicznie we wzajemnym powiązaniu ze sobą i przy uwzględnieniu całokształtu ujawnionych okoliczności, nie pozostawiły wątpliwości, że - niezależnie od tego, jakie były motywy zawiadomienia przez nią o podejrzeniu popełnienia wykroczenia przez obwinioną – zgodnie z prawdą wskazała ona na okoliczność kluczową z punktu widzenia oceny zasadności postawionego obwinionej zarzutu, jaką był fakt prowadzenia przez nią pojazdu w dniu 8 czerwca 2019 r.

Wniosek

	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	
4.1.		
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.		Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie obwinionej Rozstrzygnięcie o konsekwencjach popełnienia czynu, które sąd odwoławczy zobowiązany był skontrolować stosownie do art. 447 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw		
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy		
Skarżący nie miał racji twierdząc, że wskutek dokonania błędnej oceny dowodów, sąd meriti błędnie przypisał obwinionej dopuszczenie się zarzucanego jej wykroczenia. Okoliczność, że rozstrzygnięcie oparte zostało na zeznaniach I. M. i jej męża, którzy pozostawali w długotrwałym konflikcie z obwinioną oraz przedłożonym przez nich nagraniu, które nie prezentowało obwinionej w czasie pokonywania całej trasy F. – M. w charakterze kierowcy, nie mogła stanowić podstawy skutecznego postawienia zarzutu		

naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw. Uznanie w/w dowodów za pełnowartościowy materiał dowodowy było bowiem wynikiem dokonania przez sąd meriti wnikliwej analizy wszystkich dowodów przy uwzględnieniu istniejącego między nimi, a obwinioną konfliktu, a swoje przekonanie co do wiarygodności tych dowodów i niewiarygodności dowodów przeciwnych, sąd meriti - respektując zasady swobodnej oceny - uzasadnił.

Zastrzeżeń nie budziła też - jako ukształtowana zgodnie z regułami wynikającymi z art. 33 kw - wymierzona obwinionej kara grzywny w wysokości 500 zł. Należycie uwzględniała ona wszystkie okoliczności istotne dla prawidłowego określenia jej wymiaru. Adekwatna była do zawinienia obwinionej i stopnia społecznej szkodliwości jej czynu, a także nie przekraczała jej możliwości finansowych.

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy nie dopatrzył się uchybień, które skutkować musiały uchynieniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwi ę z le o powodach zmiany

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwi ę z le o powodach uchylecia

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach zastępstwa procesowego oskarżonego orzeczono w oparciu o przepis § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).

III

Na podstawie art. 119 kpsw w zw. z art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd odwoławczy zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów sądowych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa. Przemawiała za tym sytuacja materialna będącej osobą bezrobotną obwinionej, która utrzymywała się ze świadczeń socjalnych.

PODPIS